

DRUHÁ STRANA

Šéfredaktor: Ivana Hašková

Korektoři: Marie Kalinová, Jakub Sekyra

Grafika: Anna Janská

Redaktoři: Jonáš Čížek, Hana Haladejová, Kristýna Hervertová, Tadeáš Hořák,
Jan Kavan, Filip Kříž, Lauren Rebibo, Michal Theer

OBSAH

03.....	Sérioví vrazi pod lupou
Chester L. Comer	
04.....	Srdíčko a štěstíčko
Srdíčko a štěstíčko 3.0	
06.....	Skryté perly světa
Zimbabwe, Nový Zéland, Austrálie	
10.....	Příběh písň
Led Zeppelin	
11.....	Jazz není mrtvý
Jaromír Honzák	
12.....	The Sims
The Sims 3	
14.....	21. století aktivně
Reenactment	
15.....	Oko za oko
Stanislav Jirák, Jára Cimrman	
19.....	Biják
Historický, válečný	
21.....	Přítel českého divadla
Shrnutí	
22.....	Mol fashion
Renesance	

ÚVODNÍK

Každé jaro, při posledním úplňku měsíce fálgun, rozkvétají ulice severní Indie v pestrých barvách proslulého svátku Hólí. Na událost se sjízdějí statisíce nadšenců z celé země. Co ze země?

Dokonce z celého světa. Podstatou svátku totiž je, že lidé po sobě házejí plné hrsti barevného prášku, polévají se barevnou vodou, tancují a neustále pokřikují: „Happy holi!“

Hólí je inspirativním příkladem pro všechny. Pod nánosy barev před očima mizí škatulkování a odlišnosti ve společnosti. Rozdíl mezi bohatými a chudými, muži i ženami, zaměstnanci či zaměstnavatelemi, mladými a starými. I významné osobnosti mění obleky s kravatou za pláťáky a vytahaná trička, aby se po chvíli zbarvili jako velikonoční kraslice.

Tento svátek vysvětuje legenda hinduistické mytologie. Podle ní si Krišna stěžoval, že jeho milá, Rádha, je světlá a on tak tmavý. Matka Jašoda mu tedy poradila, aby tvář Rádhy jednoduše přebarvila. V našem kalendáři připadá Hólí zpravidla na přelom února a března, někdy se časově překrývá s Velikonočními nocemi.

Letošní jarní hrdinkou v boji proti předsudkům, je zlatá olympijská medailistka Ester Ledecká. Tato česká snowboardistka se letošním výkonem na olympijských hrách zapísala do dějin sportu hned dvěma zlatými medailemi. První medaili získala za sjezd super obřího slalomu v Alpském lyžování. O týden později získala druhou z paralelního obřího slalomu na snowboardu. Stala se tedy vůbec první ženou, které se podařilo na jedných zimních olympijských hrách získat vítězství ve dvou disciplínách.

Iva Hašková

Sérioví vrazi pod lupou

Žil, byl a zabil

Vítejte v článku zaměřeném na vrahy. Připravte se na fakta, nejedná se zrovna o mírumilovné téma, takže kdo z vás se na to necítí, nechť opustí tento článek.

Hana Haladejová

Chester L. Comer se narodil roku 1909 u obce Center v Pensylvánii. Byl čtvrtým ze sedmi dětí Johna a Carrie Comerových. Před rokem 1920 se rodina stěhuje do okresu Marion. V roce 1925 Chesterův mladší bratr Arnold Comer utíká z domova a zabíjí ženu, batole a muže. Další tři lidé byli poraněni. Arnold uvedl, že jeho dva bratři (Chester a Austin) ho týrali.

Před rokem 1930 se Chester stěhuje od rodičů a pracuje jako pomocník na farmě nebo jako potulný dělník. V roce 1931 si pod pseudonymem začíná odpýkávat svůj trest jako „George Jones“ za pokus o loupež a napadení.

V roce 1934 si Chester bere svou sedmnáctiletou přítelkyni Elizabeth Childersovou. O šest týdnů později Elizabeth zjišťuje, že je těhotná. Chester z této zprávy ale nadšený není a svou manželku v říjnu 1934 zabíjí pěti kulkami ráže 38 do obličeje. Po této vraždě Chester chvíli pracoval na farmě Olivera Faina, která se nacházela šestnáct kilometrů jižně od Blanchardu, jako „Jack Armstrong.“ Tam se seznámil s třináctiletou Odessou Childressovou. Po dvou měsících, ale odchází na jih Oklahomy pokládat ropná potrubí za 85 centů na hodinu. V této době potkává svou druhou ženu, sedmnáctiletou Lucille, která je dcerou Chesterova spolupracovníka Charlese Stevense. Svatba se konala na jaře roku 1935. O pár týdnů později musí Chester odejít z práce, kvůli falšování šeků a dát se i se svou ženou na útěk. V září 1934 Lucille zjišťuje, že je těhotná, a tak Chester Comer spáchá svou druhou vraždu.

Po této vraždě se Chester stěhuje zpět ke své rodiňe do Oklahoma City a začne si hledat novou práci.

Po šesti týdnech dostává Chester nabídku od Civilního sboru na podporu zaměstnanosti. Práci by tak měl jistou, ale dostával by jenom třicet dolarů na měsíc, z čehož by musel 25 dolarů odvádět rodičům. Z tohoto důvodu se Chester vydává stopem za jinou prací. V batohu má revolver ráže 38 a automatickou pistoli ráže 32.

Na okraji města Shawnee Chester stopně místního advokáta baptistické univerzity Raye Evanse, kterého později zabije a přivlastní si jeho světle-hnědý Ford Sedan. Později si Chester stopně tmavý Chevrolet Sedan ročník 1935, který řídil Lester Simpson. V autě sedí také jeho čtrnáctiletý syn Warren. Oba dva Chester zabil.

V té době už na Chestera Comera bylo vyhlášeno pátrání. V pondělí 25. listopadu 1935 si Jack Stanley (ropný dělník) povšiml podezřelého auta. Podle poznávací značky zjistil, že se jedná o stejný vůz, jaký viděl v novinách. Okamžitě došel pro J. L. Saundese (synovce Raye Evanse) a společně vyrazili za místním šerifem Oscarem Morganem. Podezřelý Chevrolet pronásledovali celé tři kilometry, než Chester zastavil. Když šerif Morgan přišel k Chevroletu, začala přestřelka. Chester zasáhl Morgana do ruky, ale Morgan Chestera trefil celkem pětkrát, z toho jednou do čela. Později byl u Chestera objeven lístek se vzkazem: „Jestli v tomhle autě neumřu, tak budu překvapený. Ničeho nelituju. Radši umřu, než abych byl veřejným otrokem.“ Čímž myslí práci pro Civilní sbor na podporu zaměstnanosti za 30 dolarů na měsíc.

Chester Comer umírá 27. listopadu 1935 na zápal plic v Oklahomské nemocnici. Do konce roku 1935 policie nalezla všechny Chesterovy oběti.

Foto: historicalcrimedetective.com

SRDÍČKO A ŠTĚSTÍČKO

Srdíčko a štěstíčko 3.0

Tohle počteníčko....bude smutný.

V předešlém vydání časopisu jsem se zabýval prezidentskými volbami. Článek jsem zakončil větou: „Doufejme, že zvítězí pravda a láska nad lží a nenávistí“. Chtěl jsem tím vyjádřit víru v to, že Miloš vyklidí hrad a společně s Jirkou Ovčáčkem a dalšími kujóny navždy zmizí ze scény. Nestalo se. Po zvolení Miloše řekl: „...Že bych chtěl být, jak stárnu, poněkud pokornější, poněkud méně sebevědomý a poněkud vstřícnější vůči názorům lidí, kteří mají jiné názory, než mám já. Být méně arrogантní...“ Znělo to hezky a byla v tom skrytá kapka naděje. Avšak o tři minuty později, po tomto „slibu“, z úst Miloše zaznělo: „...Vy sice máte hlas, který trošku připomíná mutanta, ale já bych poprosil, aby ten váš hlas byl poněkud hlubší...“ Byla to reakce na otázku od jednoho z redaktorů České televize. Dalším povedeným výrokem bylo „Shut up“. Tato dvě slova Milošek věnoval voličům Jiřího Drahoše. Prostě, nic veselého. Po gratulačce, kam mimochodem dorazil i Václav Klaus, přišla děkovačka, kde se po boku pana prezidenta ukázali další borci. Mohli jsme tam zahlédnout dobrosrdečné a pravdomluvné kombo - Okamura ft. Soukup. Turné zde zahájil Dan Hůlka, ze zadních řad vykukoval pan Nejedlý a z dálky tleskali Babiš s komunistou Filipem. Prostě paráda, sestava k nezaplacení (k nepodplacení už bohužel ne).

Sotva jsme jednu pohromu měli za sebou, přišla další. Do čela Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS), se hlásil komunista Zdeněk Ondráček. Tento člověk se v roce 1989 účastnil protirežimních demonstrací. A účastnil se jich vskutku aktivně. S obuškem v ruce bránil režim a mlátil protestující lid. Člověk by si řekl, že to je přece nesmysl, aby někdo takový stál v čele instituce, jakou je GIBS. Jenže tady jsme v České republice, tady je možné úplně všechno. Zdenda „mlátička“ Ondráček byl opravdu zvolen. Ovšem, stalo se to, co se už dlouho nestalo.

Lidi se, slušně řečeno, naštvali a přišli svůj nesouhlas vyjádřit na Václavské náměstí. Protestovalo se i v jiných městech ČR, ale Praha měla hlas, jak je zvykem, nejzvučnější. Demonstrovat přišlo něco kolem 25 tisíc lidí. Na základě těchto událostí, se věci daly do pohybu a Ondráček rezignoval. Demonstracím se nevyhnuli ani naši východní sousedé - Slováci. V tomto případě se ale jednalo o jinou věc. Na Slovensku byl zavražděn investigativní novinář Ján Kuciak. Vrah zavraždil i jeho snoubenkou. Motivem byla zřejmě Jánova novinářská práce. Zabýval se kontroverzními věcmi okolo slovenské politiky - korupce, mafie,...Slovensko zažilo největší demonstrace od roku 1989. Pod tlakem se ocitl slovenský premiér Robert Fico, jehož jméno se v souvislosti s případem často skloňuje. Uvidíme, kam se věci pohnou, zatím to však vypadá na velký politický třesk. Tímto činem byla ohrožena svoboda slova a demokracie celkově. Nesmíme si myslit, že se nás tento případ netýká. Sice se u nás novináři nevraždí na zakázku, ale Miloš už něco takového naznačil. „Tady jsou ještě další novináři? Novinářů je příliš, měli by se likvidovat.“ Tohle náš pan prezident prohlásil, když byl na své cestě v Číně. Neuhádnete komu to říkal. Vladimíru Putinovi....„Likvidovat je není třeba, ale omezit jejich počet je možné.“ - odpověď Vladimira. Kdo by to byl řekl, že z této dvojice bude, tím méně radikálním, právě ruský prezident. Takže, když si to heslovitě vypíšeme - Čína, Zeman, Putin, novináři, likvidace. Vítejte v České republice. Na začátku jsem psal, že to bude smutné počteníčko. Ještě to nekončí.

Další významnou a slavnostní událostí, byla inaugurace prezidenta - uvedení Miloše do jeho funkce. Od chvíle, kdy pronese slib s rukou na Ústavě ČR, se stává právoplatným prezidentem na dalších pět let. Jupí. Má to být poklidná, skutečně slavnostní akce, na kterou by měly být pozvané ty nejvýznamnější osobnosti České republiky.

Ale nebyl by to ten pravý Miloš Zeman, kdyby si tu akci trochu neokořenil. Z té, původně seriózně vy-padající slavnosti, se stala Milošova zpovědniceka a obecenstvo hrálo tichého terapeuta. Takového člověka, který jen sedí a vy mu vyprávíte, co vás trá-pí. Pár přítomných to však vzdalo a zřejmě, už během toho povídání, usoudilo, že Milošovi není pomoci. Pan prezident nám všem nejprve s rukou na Ústavě slíbil, že bude hodný a bude se řídit podle té knížky, na které spočinula jeho ruka. My však víme, že ten slib, je jen další z jeho bonmotů, které nemůžeme brát zas tak vážně. Poté začal vypočítá-vat svoje úspěchy z minulého funkčního období - kde všude byl, s kým se setkal, koho vyznamenal. Následovala část věnovaná panu Bakalovi a jeho podnikání. Občasné záběry na premiéra Babiše ukazovaly, že je s povídáním spokojený, protože aspoň na chvíli se řešily krádeže a podvody někoho

jiného a ne ty jeho.

Třešničku na dortu přidal pan prezident kritikou médií, které nemá rád. Mezi nimi byla i Česká televize. V tomto boji pomáhá Milošovi boss televize Barrandov, Jaromír Soukup, který rovněž nemá ČT v lásce. Ti dva se teď veselé mohou předhánět v tom, kdo bude víc lhát, nebo kdo řekne více vtip-ných poznámek, kterým se všichni, jistě od srdíčka, zasmějeme.

Myslím, že už toho bylo dost. Jsem rád, že se tu ještě nemusíme bát vyjádřit svůj názor, nebo si z kohokoliv udělat strandu. Avšak berme všechny ty události posledních týdnů a měsíců v potaz a pře-mýšlejme o nich. Ono, když se tak na to podíváte, není to k smíchu, ale k pláči.

Sportu zdar a politice zvlášť!

Jakub Sekyra

Skryté perlý světa

Zimbabwe

Jak zpívá skupina Yo Yo Band: „Jedeme do Afriky, jedeme do Zimbabwe, jedeme na hostinu, špatně to nedopadne...“

Tak skutečně nedopadne, pokud se do Zimbabwe pojedete podívat! Nejen, že vás letenky vyjdou překvapivě levně, ale kromě toho, je to země, která má vážně něco do sebe! Samotnou mě překvapilo, kolik skrytých perel tato země Jihovýchodní Afriky skrývá – a není to jen Zimbabweké metro.

Hlavním městem Republiky Zimbabwe je Harare. Platí se zde zimbabwským dolarem, protože původem je tato země anglická kolonie. Proto se tu mluví, jak angličtinou, tak shonou - původním jazykem obyvatel.

První perla, která je doslova skrytá (a obrostlá palmami nebo exotickým chroštím), se nachází v předměstí města Bulawayo. Leží zde zámek Nesbitt, inspirován středověkem, leč postavený v devatenáctém století. Stavitel Theodor Holden-garde dokonce odmítl, aby tam byla tekoucí voda nebo elektřina. Tyto „vymoženosti“ tam byly, spo- lečně s toaletami a telefonem, přidány až po jeho smrti a vytvořili tak dojem přepychového a roman-tického hotýlku. Ještě předtím, než se kouzelný zámek dostal do podvědomí turistů, nebo svateb- čanů, procházel krizí a chátral. Až v roce 1988 zničenou zříceninu odkoupila společnost Digby a za dva roky ho opravila do původního stavu. Dnes je v Nesbittu několik autentických apartmánů, dámský salonek, irská hospůdka, útulná knihovna, nebo jídelní místo.

Druhou skrytou perlou jsou majestátní Viktoriiny vodopády. Určitě je znáte. Magické místo, které leží na řece Zambezi, mezi dvěma státy - Zimbabwe a Zambii. Jsou široké přes 1800 metrů a voda dopadá do hloubky 140 m. Jejich jméno je odvoze-no podle britské královny Viktorie. Tento div světa spatřil a pojmenoval, 16. listopadu 1855, skotský cestovatel David Livingstone.

Obklopeny mlžným pralesem, smáčeným vodní tržtí vodopádu, kterou kolem sebe šíří více než 500 miliónů kubíků vody, řítící se střemhlav do propasti každou minutu, jsou velkým turistickým lákadlem. Široká a rozvážná řeka Zambezi se Viktoriinými vodopády propadá do klikaté cesty vedoucí skalními soutěskami z čediče. Mohutná řeka jakoby se z ničeho nic propadla do země. Dalších několik desítek kilometrů bude řeka sevřena strmými stěnami skalisek, aby se pak s úlevou rozlila do širokého jezera Kariba. Takto Viktoriiny vodopády popisuje internetový server Novinky.cz a já mohu jen souhlasit. Poblíž, skutečně nejblyštvější perly celého Zimbabwe, se dá nejen rybařit, skákat bungee jumping, ale také sjíždět již zmíněnou řeku Zambezi. Kromě toho jsou vodopády umístěny v jedné z nejkrásnějších oblastí Východní vysočiny Zimbabwe. Společně s dalšími vodopády, četnými horskými výhledy a jedinečnou faunou, i florou, patří do Národního parku Nyanga, o kterém budu mluvit později.

Foto: abercrombiekent.com

Když už jsem se zmínila o řece Zambezi, nelze opomenout další krásu a zároveň perlu Zimbabwe – vodní plochu Karibu. Celý název, této uměle vytvořené přehradi nádrže na hranicích Zimbabwe, je Jezero Kariba. Kouzlo jí přidává ještě ten fakt, že leží vedle Národního parku Matusondanha, takže zde můžete zahlédnout, kromě rybářů, i koupající se zvířata.

Čtvrtou perlou světa a zároveň druhou stavbou v Zimbabwe, kterou vám v článku představují, je velké starověké obchodní centrum - Velké Zimbabwe.

we. A co že to vlastně je? Velké Zimbabwe je jediný komplex, který zůstal na území Afriky zachovalý až z dob raného středověku. Leží uprostřed údolí, mezi dvěma řekami, takže má docela výhodnou pozici. Velké Zimbabwe se skládá z Kopcovité pevnosti, která shlíží na Velkou ohradu. Okolo ní jsou rozestavěné malé přilehlé stavby. Historie Velkého Zimbabwe pochází z legend o králi Mhunhumatopovi a jeho říši, která se v dřívějších dobách rozkládala na území dnešního Zimbabwe a Mosambiku. Říše to byla skutečně obrovská a rozsáhlá. Svého vrcholu dosáhla v polovině patnáctého století. Inu, zlato, měď, slonovina a samozřejmě otroci. Skrže nej směřovalo obchodování do přístavů Indického oceánu. Dokonce se v ruinách Velkého Zimbabwe našel čínský porcelán, nebo indické předměty. Dá se proto předpokládat, že obchodní cesty se rozšířily až do Číny, nebo Indie, o čemž svědčí i nálezy v bývalé rozpadlé pevnosti.

Je otázkou, proč tato bohatá země a pevnost upadla v zapomnění. Někteří tvrdí, že se tak stalo díky objevení zlata v Americe, což vedlo ke krachu, jiní zas, že se tak stalo z politických důvodů, nebo chameťnosti okolních států. Když už jsme u politiky, jedna zajímavost: v 60. a 70. letech, se Velké Zimbabwe stalo symbolem afrických nacionalistů. Po jejich pádu se dřívější název země Jižní Rhodesie změnil na Zimbabwe a to díky této pevnosti.

Pátou skrytou perlou – no dobré, ta není moc skrytá – je největší národní park Hwange. (Mně trochu z obrázků připomíná místo, odkud pocházel lev Alex z Madagaskaru.) Rozkládá se mezi vodopády královny Viktorie a městem Bulawayo. Jeho rozlohy jsou 14 651 km². Řadí se mezi nejbezpečnější útočiště pro zvířata v Africe a dokonce, podle některých zdrojů, v něm žije největší počet druhů savců na světě. V minulosti však sloužil jako honební královský revír, který byl naštěstí zrušen roku 1928 a nahrazen zvířecí rezervací. První hlídka Ted Davison, který tu pracoval přes 34 let, o Hwange napsal knihu Wankie. Sám o sobě národní park vznikl až v polovině dvacátého století. Zvířata jsou tu stejně různorodá jako terén. Najdete tu travnatá pásma, sladkovodní jezera, skalnaté prostředí a dokonce i solné pánve. Naštěstí byli ochránci tohoto parku tak vynalézaví, že zde vytvořili 45 umělých jezírek, která jsou napájená z napajedel u severní části parku. Můžete tu i přenocovat. Bud' chatkách, nebo ve vlastním karavantu. Kromě vyjízděk s kvalitními průvodci, můžete park objevo-

vat skrz pěší safari, nebo při projížďce za úplňku.

Zimbabwe je především známé svými parky a krásnou scenérií, proto mě omluvte, když dám do poslední zajímavosti také park. Ale úplně odlišný, než je Hwange. Tento se jmenuje Nyanga. Najdete zde spoustu vodopádů, luk, hor a zelené barvy ve všech ročních obdobích. Krajina je hojně porostlá hladkými kupolovitými skalami, kterým se říká Gomo. Nyanga je známý hlavně pro své velkolepé vodopády, z nichž nejznámější jsou ty, které se vyskytují na řece Pungwe. Jestli tam někdy zahloudíte, možná narazíte na kamenné magické pozůstatky staveb z doby železné. Jeden z nejkrásnějších výhledů je z hory Inyangani, u které si připadáte, jako kdybyste nebyli v jižní Africe, ale někde ve Skotsku nebo v Anglii.

Foto: greatzimtraveller.com

Nový Zéland

Nový Zéland se nachází v jihozápadní části Tichého oceánu, 200 km východně od Austrálie. Skládá se ze dvou ostrovů: Jižního a Severního. Před příchodem anglických osadníků patřila země původnímu obyvatelstvu, Maorům, kteří přijeli odněkud z východní Polynésie. Svůj nový domov pojmenovali Aotearoa, v překladu „Země bílého dlouhého oblaku.“

Evropanům se tento nový kontinent plný neskutečné přírodní krásy představil prvně s Abelem Tasmanem, holandským mořeplavcem, léta páně 1642.

Tímto ztratil Nový Zéland své původní kouzelné pojmenování a získal nové, které známe dodneska. Nový Zéland má tři oficiální jazyky: maorštinu, angličtinu a novozélandskou znakovou řeč. Oficiálním panovníkem je britská královna a ovcí je zde desetkrát více, než lidí. Když už jsme u těch lidí, Nový Zéland byl první, kdo povolil práva žen na světě.

První skrytu perlou, kterou si u Aotearoa představíme, je Národní park Fiordland. Řadí se k nejpozoruhodnějším částem Nového Zélandu a leží na Jižním ostrově. Plochu tvoří rozlehlá divoká ledová údolí, kotliny, hřbety hor se střídají s nespoutaným pralesem a mořské zálivy tu najdete s azurově čistou vodou. Oblíbenou atrakcí jsou hlavně Milford Sounds, fjordy, kde se můžete plavit se speciální agenturou Cruise Milford, jejíž kotviště je právě ve Fiordlandu.

Druhá skrytá perla, která je doopravdy skrytá, je světlíkující jeskyně na Severním ostrově Waitomo. Místo staré přes 30 miliónů let je skryté 46 m pod povrchem země. Voda protékající dírou (původní název od Maorů) byla objevena teprve před osmdesáti lety. Světlíkují díky tvorečkům, kterým se v angličtině říká glow-worm. Zatímco v latině Arachnocampa Luminosa. Jedna blogerka poznamenala, že jí latinský název připomíná zaklínadlo z Harryho Pottera. Trefa do černého (nebo spíš do světlého), nemyslíte? Světušky mají velmi slabý, imunitní systém. Nesvědčí jim světlo, vítr a dotyk. Návštěvníci jeskyň se proto velmi obezřetně hlídají a mohou krásy Waitoma obdivovat pouze z lodiček.

Foto: theurbanlist.com

Třetí perlou jsou Zkamenělá dračí vejce Moeraki boulders. Jedná se o obrovské duté balvany, které se nachází nedaleko rybářské vesničky Moeraki v novozélandském Otagu. Můžeme je nalézt v jiných koutech světa, ale na Novém Zélandu je jich více než padesát. Proto se řadí ke světovému unikátu. Vznikla na dně oceánu pomocí usazování hornin. Na pláži bylo septárií (odborný název pro tento druh kamenů) více. Jenže si je lidé odnesli do svých

zahrad, na okrasu do domů apod. Proto na Ospalém nebi (maorský název pro Moreaki) můžeme spatřit jen ty největší.

Foto: luketscharke.com

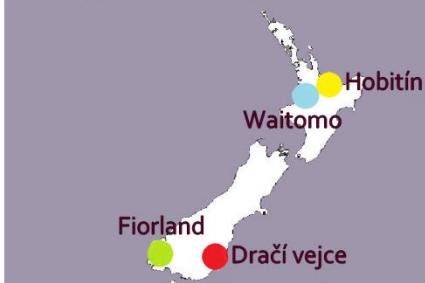
Když už jsme se přiblížili k drakům, nemůžu opomenout místa spjatá s J. R. R. Tolkienem. Hobitín, leží na Severním ostrově, kousek od malého městečka Matamaha. Peter Jackson na své výpravě pro vybírání scén narazil na venkovskou farmu Alexander, do které se zamiloval díky malebným kopečkům. Sir Peter Jackson byl opravdu velmi pečlivý. Dokonce řekl, že mu novozélandské ovce přijdou moc moderní a tak je na natáčení nahradil ovcemi dovezenými z Anglie. Inu, jeho puntičkářství se vyplatilo. Hobitín a celkově všechny scény z filmů od Tolkiena jsou prostě kouzelné. Jenže hrozilo, že malebná vesnička bude zbořena kvůli pasoucím se ovečkám. Poté co Peter Jackson opustil poslední klapku Pána prstenů, nechal roztomilé domečky, vyrobené pouze z polystyrénu, či dřeva, majiteli farmy. Naštěstí se ve farmáři projevil jeho podnikatelský duch a rozhodl se domečky zdokonalit a provádět po nich turisty. Jeho ovečky získaly pastvu někde jinde a Peter Jackson zas podkladový materiál pro natáčení Hobbita. V té době se už z polystyrenových kulis staly plnohodnotné a krásné domečky. Vesnička Pytlíků, Hrdonožků, či jiných rodů, co v Hobitíně žili, vypadá pořád jako obydlená hobity. Každý dům má dokonce předzahrádku se zeleninou, kterou vždy po oschnutí vyměňuje majitel za čerstvou.

Mt. Owen a Mt. Olymps – místo kde Společenství prstenu uniklo před skřety a ztratilo Gandalfa. Region Queenstown – oblast kde se natáčela různá zákoutí Středozemě, lesu Lothrien, Argonath a mnohé další.

Eco Wanaka – pohoří, kde se natáčely scény z Mlžných hor.

Weta Caves – společnost, která získala Oscara za speciální efekty Pána prstenů nebo Hobbita. Sídlí ve Wellingtonu, kde vám mohou ukázat speciální

rekvizity, které vytvářejí kouzelné efekty.

Nový Zéland skrývá spoustu nádherných míst, jeho zbylé krásy, ale musíte objevit sami.

Kdybych tu měla vyjmenovat místa, nad kterými jsem se pozastavila právě u Země bílého dlouhého oblaku, bylo by toho mraky. Nový Zéland, je obklopen nespočtem národních parků, chráněných území a neskutečně bohatou kulturou. Stojí za to projet!

Kristýna Hervertová

Austrálie

Jelikož si nedokážu vybrat jedno místo, na které bych se zaměřila, tak jsem se rozhodla, že budu, nehledě na místo a část země, přidávat místa, která se mi líbí.

Wave Rock

15 metrů vysoký skalní útvar, který svým tvarem připomíná mořskou vlnu.

Leží asi 4 kilometry od městečka Hyden, v západní Austrálii.

Coober Pedy

Město na severu Jižní Austrálie. Leží uprostřed pouště. Důvod, proč je tak jedinečné je, že většina obyvatel bydlí v podzemních příbytcích.

V létě je tam 50 °C a v zimě tam mrzne, tak proč se neuchýlit pod zem kde je stabilních 24 stupňů?

Byty jsou luxusní, jsou tam i bazény, dokonce je tam i podzemní kostel.

Všechno je super, jen nemít klaustrofobii.

Foto: orangesmile.com

Shark Bay

Skvělá možnost, jak pozorovat podmořský život. Na tomto místě je jedna z nejrozlehlejších plání mořské trávy na světě. Pokud jde o žraloky, když budete mít štěstí, tak nějakého zahlédnete.

Foto: australiantraveller.com

Rottnest Island

A proč „Krysí ostrov“? Protože když tento ostrov objevili Holanďané, tak si námořníci spletli klokany quokka s krysy! Nechápu, jak si mohli něco tak rozkošného splést s krysy.

Nambung National Park

Zajímavý je především kvůli poušti Pinnacles Desert, kde jsou neobvyklé vápencové „věže“.

A jako poslední místo, o kterém se zmíním je jezero Hiller, takzvané „žvýkačkové jezero“, které se se svou slaností může vyrovnat Mrtvému moři. V jezeře by se dalo koupat, pokud by se k němu mohlo chodit, což se bohužel nemůže, díky neustálým výzkumům, takže se návštěvníci musí spokojit pouze s výhledem z ptačí perspektivy.

Foto: cestovinky.cz

Lauren Rebibo

Příběh písniček

Led Zeppelin – Immigrant song

Jak se rockeri cítí v kůži dobyvatelů? O tom si dneska něco povíme. „Kladivo bohů povede naše lodě k novým zemím... Našim jediným cílem bude západní pobřeží...“ připomínají vám tato slova něco? Jsou ze slavné skladby Immigrant song, rockové kapely Led Zeppelin. Cover verzi nahrály i skupiny Queen, Nirvana, Slash, Vanilla Fudge a mnoho dalších. V roce 1970 byla Led Zeppelin světově úspěšná kapela. Měli vydaná dvě alba a připravovali evropské turné, ale hned první místo, kde měli vystupovat ukázalo, že ne všude mají otevřené dveře. Koukněme se na Island, dnes po važován za zemi kvalitní hudby. Tehdy byla ale hodně izolovaná, proto se v roce 1970 britská a islandská vláda domluvila na spolupráci, že budou Britové na Island vyvážet své muzikanty a Islandané tak poznají západní hudbu. V rámci této spolupráce se na Island vypravili i Led Zeppelin. Koncert, termín, místo. Všechno bylo domluveno. Přistáli v Reykjavíku, jenže na Islandu vypukla stávka civilních zaměstnanců a islandské úřady řekly kapele: „Promiňte, koncert nebude. Není nikdo, kdo by ho ohlídal a organizoval“. Islandským fanouškům, kteří se na koncert těšili, se to ale nelíbilo, proto kapelu naložili do auta a vozili ji po zemi a hledali nové místo pro koncert, které našli v sále reykjavíkské univerzity. Koncert udělal na Zeppliny takový dojem, že se ihned pustili do práce na nové písničce, ze které bude později Immigrant song. Led Zeppelin se i přes nevoli islandských úřadů cítili jako vítězové, jako Vikingové, kteří i tam, kde nejsou vítáni, dosáhnou svého. A o tom vlastně je i text. Tohle islandské turné udělalo na kapelu takový dojem, že už 6 dní po odletu z Reykjavíku hráli Immigrant song na koncertech.

Ukázka textu

Ah, ah

We come from the land of the ice and snow
From the midnight sun where the hot springs blow.
The hammer of the gods will drive our ships to new
lands, to fight the horde, singing and crying:
Valhalla, I am coming!

On we sweep with threshing oar. Our only goal will
be the western shore.

Foto: screwball.nl

Překlad textu

Ah, ah

Přicházíme ze země ledu a sněhu
Od půlnocního slunce, kde vyvěrají horké prameny
Kladivo bohů povede naše lodě k novým zemím
Zpíváme a pláčeme, když bojujeme s hordou:
Valhallo, já přicházím!

Připlujeme pomocí rychlých vesel. Našim jediným
cílem bude západní pobřeží

Filip Kříž

Jazz není mrtvý

Jaromír Honzák

Narodil se 31. 8. 1959 v Litoměřicích. Už od první třídy navštěvoval hodiny piana a ve čtrnácti letech se začal plně věnovat hře na kontrabas.

V roce 1982 absolvoval konzervatoř v Teplicích. Na vojně působil v armádním uměleckém souboru, kde se seznámil se Z. Zdeňkem a F. Kopem, kteří se později stali jeho spoluhráči.

Na začátku 80. let založil skupinu Naima, s jejíž zmiňovanými Z. Zdeňkem a F. Kopem a s Honzákovým teplickým spolužákem Martinem Šolcem. Roku 1986 se skupina dostává do jazzové soutěže v německém Leverkusenu.

Jaromír Honzák se stává vyhledávaným jazzovým kontrabasistou, jehož talentu využívají lidé, kteří tvoří současnou českou jazzovou scénu např. Iva Bittová, skupina bratrů Ebenových, či Emil Viklický. Dopravá i celou řadu jazzmanů ve světě, jako příklad: Alana Praskina, Giovanniho Basse nebo Victora Lewise.

Také se pravidelně účastní mezinárodních jazzových festivalů, jako jsou: Sea Jazz Helsinki nebo Jazz Jamboree Warszawa.

Roku 1989 Honzák získává stipendium z Berklee College of Music, kde studoval tři semestry.

Po návratu ho jeho spolužák seznámil s tehdejší polskou jazzovou scénou, z hráčů jmenujme třeba Grega Nagorskiho, Krzesimira Debského nebo Janusze Muniaka.

Honzák v této době už rozvíjí své vlastní jazzové představy, se kterými mu pomáhají David Dorůžka, Vít Křeštan, americký saxofonista Chris Cheek a španělský bubeník Jorge Rossy.

Jaromír Honzák v současné době vede dvě kapely, J.H. Quartet a Face of the Bass.

Jako člen zároveň působí ve skupině bratří Ebenů, Čikori Ivy Bittové a Points Septetu Luboše Soukupa. Jaromír Honzák je také aktivní hudební pedagog.

Od roku 1985 do roku 2002 vyučoval hru na kontra-

bas a jazzovou improvizaci na Konzervatoři J. Ježka.

2009-2010 vyučoval jazzovou interpretaci a improvizaci na brněnské JAMU a od roku 2001 vede Katedru jazzové hudby na pražské HAMU.

Pod svým jménem natočil osm alb, ale jako člen různých skupin, jich má za sebou mnohem více. Z nejnovějších uvedu Early Music (2017), Jaromír Honzák Uncertainly (2015).

J. Honzák je zároveň držitelem několika českých a světových hudebních ocenění.

Dvakrát byl oceněn cenou časopisu Harmonie a to v letech 2000 za album Earth Life a v roce 2004 za album Present Past.

Byl obdarován i cenou akademie populární hudby „Anděl“ za album Uncertainly – nejlepší album v kategorii Jazz a Blues.

2002 – cena Songwriting Competition za skladbu Present Past ze stejnojmenného alba.

1999- cena The John Lennon Songwriting Contest, New York za skladbu Old Couple z alba Earth Life.

Foto: jaromirhonzak.com

Michal Theer

The Sims 3 je další pokračování nejslavnější hry dnešní doby. Žánrově se jedná o simulátor života. Během jednoho týdne se prodalo 1,4 milionu kopií. Základní hra byla vydána v roce 2009.

Hra přinesla znova mnoho nových možností. Největší novinkou zde bylo to, že při cestování po obecních pozemcích se hra nenačítala, a nemuseli jste čekat. Simíci začínají více vypadat jako reální lidé, i když tam jsou stále drobnější chybíčky. The Sims 3 začíná mít grafiku na lepší úrovni, tudíž se stávalo, že na starších počítačích se dost sekala. Hra samozřejmě přinesla větší výběr z oblečení a účesů, větší výběr z nábytku, apod. V The Sims 3 se vyskytuje obrovský počet tzv. "cheatů", kdy si můžete průběh hry ulehčit. Některé sady a města se daly koupit přes internet. Instalace pak probíhala bez CD.

Kvůli její propagaci byla hra nesmírně očekávána, stejně jako později její nástupce, The Sims 4.

Marie Kalinová

Úvod

Po vstupu do úvodní obrazovky si hráč vybere město, ve kterém chce hrát. Základní město je Sunset Valley. Později byla přidána další města, pomocí datadisků, jako např.: Moonlight Falls, Bridgeport, či Slunečné pobřeží. Po zvolení města si můžete vytvořit svého Simíka nebo si vybrat už předem vytvořeného. The Sims 3 má kompletně přepracovaný a velmi realistický editor tvorby Simů. Hráč již v podstatě není nicím omezen a své Simy si tvoří zcela podle svých představ. Nově obsahuje svobodnou volbu při výběru barev či vzorů šatů, ale i bot a ponožek, či si bude možné zvolit různou barvu vlasů od kořínek až po konečky. Nově také bude možné přidělit každé osobě pět odlišných vlastností. Mezi ně patří například odvaha, umělecké sklony, vlezlost a mnoho dalších. V módu stavění nyní lze nábytek umisťovat kamkoliv v jakémkoliv úhlu. Objekty můžete natáčet i úhlopříčně. Stejně jako při tvorbě oblečení lze měnit povrchy a barvy nábytku.

Průběh hry

The Sims 3 se podobá The Sims 2, kdy je průběh hry a cíl stejný, avšak malé úpravy by se tu našly. Jak už jsem výše zmínila, tak cestování po městě

se stalo mnohem jednodušší, a to tím, že se hra už nenačítala, nýbrž jste mohli po městě cestovat dopravními prostředky, jako např. Pěšky, auto, kolo.

Cheaty

V The Sims 3 jsou cheaty hodně oblíbené pro usnadnění hry. Stačí stisknout Ctrl+Shift+C a zadat do výsledného okénka nějaký cheat.

motherlode – přidá 50 000 Simoleonů (měna v TS) vaší domácnosti.

make happy – největší hodnota nálady.

make me know everyone – vašeho Simíka bude každý znát.

set career – nastavení kariéry/pozice.

testingcheatsenabled true – možnost teleportace, zvýšení dovedností, mazání objektů, zvyšování potřeb, atd.

Verze

Hra je dostupná pro PC, PlayStation 3, Xbox 360, Nintendo DS, Nintendo 3DS, Nintendo Wii a mobilní telefony s aplikací Java.

Dodatky a kolekce

Dodatky

THE SIMS 3: CESTOVNÍ HOREČKA - Možnost cestovat do tří zemí (Čína, Egypt, Francie).

THE SIMS 3: POVOLÁNÍ SNŮ - Možnost výběru z více povolání a ovlivňování jejich průběhu, jako například hasič, detektiv nebo lovec duchů.

THE SIMS 3: PO SETMĚNÍ - Možnost stát se celebritou nebo režisérem, páry, mrakodrapy, vířivky, bazény na poschodí, upíři atd.

THE SIMS 3: HRÁTKY OSUDU - Možnost rozvoje etap simíkovského života, nové předměty (např. dorty, kočárky, spacáky a palandy), nové vlastnosti, interakce pro děti.

THE SIMS 3: DOMÁCÍ MAZLÍČČI - Do hry přichází zvířata a poprvé v historii The Sims se zde objevují koně a jednorožci.

THE SIMS 3: SHOWTIME - Zaměřuje se na kariéru hvězdy showbyznysu. Možnost stát se zpěvákem, akrobatem, kouzelníkem, nebo být dokonce DJ.

THE SIMS 3: OBLUDÁRIUM - Nadpřirozený život ve světě plném kouzel a záhad (např. víly, upíři, vlkodlaci, zombie, čarodějnice).

THE SIMS 3: ROČNÍ OBDOBÍ - Dodatek přináší festivaly, pro každé roční období jeden, ty jsou doprovázeny oslavami svátků (např. Halloween, Vánoce, či Velikonoce), změny počasí, které ovlivňují nálady Simíků, možnost upéct moučník, vyřezat si dýni, či setkat se s mimozemšťany.

THE SIMS 3: STUDENTSKÝ ŽIVOT - Dodatek vašim Simíkům přináší život na univerzitě, možnost chodit na zkoušky a na přednášky, potom budou maturovat.

THE SIMS 3: TROPICKÝ RÁJ - Dodatek vašim Simíkům přidá možnost prozkoumávat exotické ostrovy, kde se budou projíždět po pobřeží lodí. Dále se mohou věnovat šnorchlování, objevování nových ostrovů, či manažerství hotelu. Možností trávení času je také poklidná plavba kolem ostrovů s vaším hausbótem a objevování ztracených pokladů při potápění.

THE SIMS 3: DO BUDOUCNOSTI – Pomocí portálu, se dostanete do úplně nového světa, který se nachází ve stovky let vzdálené budoucnosti. Simíci se tam mohou seznámit s technologií budoucnosti a získat nové dovednosti. Přidány jsou i dopravní prostředky a to: jetpack, tubusový výtah, vznášející se auto, apod.

Kolekce

THE SIMS 3: LUXUSNÍ BYDLENÍ

THE SIMS 3: NA PLNÝ PLYN

THE SIMS 3: ZAHRADNÍ MEJDAN

THE SIMS 3: MOJE MĚSTEČKO

THE SIMS 3: PŘEPYCHOVÉ LOŽNICE

THE SIMS 3: SLADKÉ RADOSTI KATY PERRY

THE SIMS 3: DIESEL

THE SIMS 3: STYL 70., 80. A 90. LET

THE SIMS 3: FILMOVÉ REKVIZITY

Foto: amazon.com

Foto: spielen-pc.ch

21. století aktivně

Reenactment

Je až lehce s podivem, že v rubrice, zabývající se aktivitami 21. století se vracíme do minulosti. V dnešním článku si tedy probereme, co je Reenactment, do jakých skupin se řadí, co je pro něj důležité a jaký je jeho cíl.

Co je Reenactment?

Znamená to historickou rekonstrukci, ačkoliv má své počátky již v dobách římského impéria. Řadíme tuto aktivitu do 21. století z důvodu, že teprve ve 21. století začaly vznikat civilní kluby vojenské historie, které začaly organizovat akce.

Zabývá se hlavně prezentací událostí, uniforem, taktik, rituálů a jiných věcí.

Hlavními tématy prezentací jsou světové a středověké války. Ty pak od historického šermu dělí především přesnost uniforem a taktiky.

Druhy Reenactmentu

Living History - Nezaměřuje se pouze na bitvy, ale snaží se vyobrazit i výjevy každodenního života, či funkce některých profesí. Bývá otevřená veřejnosti.

Bojové demonstrace - Demonstrace dobového bojového stylu. Je složena z připravené choreografie a účelem pouze ukázat, jak probíhal boj muže proti muži. Bývá otevřená veřejnosti.

Bitevní demonstrace - Ukázka konkrétních bitev pro veřejnost. Má jasně daný scénář.

Taktická demonstrace - Zaměřuje se spíš na použití dobových taktik v praxi. Scénář není dán, záleží na rozhodování velitelů stran. Není otevřena pro veřejnost.

Jak se stát Reenactorem?

Každý, kdo se rozhodne Reenactmentem zabývat, by se měl připravit na investici do převleku, který obvykle, beze zbraně, přesáhne cenu 10 tisíc korun.

V potaz je třeba vzít i to, že s jedním převlekom vystačíte pouze ze začátku. Vaše role je totiž určena právě vaším kostýmem. Výběr vám však silně limituje jak vaše penězenka, tak i fyzické dispozice a vzhled. Hlavním účelem Reenactmentu je totiž naprostá přesnost. Pokud už uniformy máte a rozhodnete se je zužitkovat v akci, nejlepším řešením je suverénně stát se členem klubu vojenské historie (KVH). Průkaz KVH vás totiž opravňuje nosit i uniformy se zakázanými symboly. Navíc máte vždy s kým jít na akci a ve velké skupině je aspoň do začátku řada zkušenějších Reenactorů, kteří vám poradí co a jak.

Hlavní důvody kritiky Reenactmentu

Jediné téma, setkávající se s kritikou, je pravděpodobně druhá světová válka, konkrétně poněkud ozechavé téma zobrazení vojáků 3. říše. Ti sklízejí kritiku hlavně kvůli dobově přesným uniformám obsahující zakázané symboly. Reenactori, kteří se tedy rozhodnou působit v této části, obvykle musejí počítat s obviněním z nacismu. Na druhé straně, málokdo se zabývá hraním pouze vojáků z jedné strany. Většina Reenactorů má doma uniformy alespoň z států a ideologicky jsou zcela čisté. Reenactori se obvinění z nacismu brání slovy, že ukazovat historii je důležité, jelikož pokud se nenajde nikdo, kdo by nám jí ukazoval, hrozí velké riziko, že se bude opakovat.

— Jonáš Čížek

Co se týče mých kulinářských úspěchů, své největší využití vidím u mytí nádobí. Beru to jako věc, kterou zvládnu bez toho, aniž bych ji pokazila.
Co se týče módy a oblekání, tak ano, i zde mé znalosti lehce pokulhávají. Nestydím se za to, pořád alespoň vypadám jako průměrný chlapec.
A co se týče šikovnosti, zcestovalosti, či možné roztomilosti... no raději ani nemluvě.
Naštěstí pro mě, se mi v ulicích Prahy podařilo najít toho vyvoleného člověka, který tyto všechny zmíněné body, splňuje do puntíku přesně.

Anna Janská

Docela by mě zajímalo, co jsi vystudoval za školu? smířit.

Studoval jsem střední hotelovou školu.

A jak ses dostal k Ole Kale (kulínářský ateliér, pořádající kurzy vaření, v předchozích letech i restaurace, pozn. red.)? Byl jsi číšník?

Dělal jsem částečně číšníka a provozního.

Takže jsi tam měl na starost všechny lidi?

No, takový ten běžný chod restaurace, aby to nějak fungovalo.

A z té Oly Kaly jsi šel rovnou do své stávající práce?

Po té Ole Kale jsem šel do klasického krejčovství. Tam jsem se staral o zákazníky, prodával jim obléky a košile na míru. Odtamtud jsem přešel do svatebního salonu.

Takže tě vždycky tak trochu bavila móda?

Měl jsem k tomu vždycky blízko, ale že bych to dělal nějak plánovitě a šel si za tím, to ne. Spiš se to nějak naskytlo.

Myslíš, že ti ta práce bude chybět, když se ted' budeš stěhovat?

To ne. Pro mě bylo vždycky prioritou, abych měl hezký soukromý život. A to, co dělám za práci, by mě samozřejmě mělo taky bavit, ale rozhodně to není tak, že bych za tím šel, jako za cílem. Nikdy to pro mě nebyla ta nejvyšší meta.

Řekni mi, jak jsi přišel na to, že jsi „jiný než ostatní“ a jak na to oni reagovali?

U mě se to začalo lámat tak nějak v té pubertě, to, jestli se mi líbí holky nebo kluci. A samozřejmě jsem chodil s holkama, ale postupem času jsem zjistil, že kluci mě přitahují více. Myslím, že to bylo nějak kolem sedmnácti.

Měl jsi z toho radost?

Ze začátku určitě ne. V té době, kdy jsem to zjistil, tak jsem žil na vesnici a nikoho takové jsem neznal. Měl jsem v sobě veliký zmatek, protože jsem nevěděl, co se se mnou děje. Hodně jsem se bál toho odsouzení, rozhodně to nebylo o tom, že bych měl radost. Nebylo jednoduché se s tím na začátku

Takže ses bál toho, co na to řeknou ostatní?

Ano, protože v té době to nebylo zase tak časté. Samozřejmě se o tom vědělo, ale nebylo to tak otevřené, jako teď.

A měl jsi strach z toho se někomu svěřit, třeba i svým rodičům?

Určitě, také to nějakou dobu trvalo, než jsem to někomu řekl.

Jaká byla ta první reakce tvých blízkých?

Pro mě to bylo v jistém slova smyslu uvolnění, protože už jsem nemusel myslet na to, že to mám jinak nastavené. Těch reakcí jsem se opravdu bál, hlavně od mé rodiny, aby mě třeba nějak nezavrhl. Ale nakonec to dopadlo opravdu hezky. Pamatuji si, že mi mamka řekla, že to trochu tušila, že to pro ní není překvapení a že budu vždycky její syn. Sestra mě v tom také hodně podpořila, řekla, že to tak prostě bývá a že jediné, co jí mrzí je, že to budu mít v životě těžší. No a tátu to musel pár let zpracovávat. Nedokázali jsme se o tom bavit, samozřejmě o tom věděl, ale nikdy to nebylo téma hovoru. Ale teď, po těch letech, si myslím, že už to je všechno v pohodě. Není to sice takové, že bychom se o tom normálně bavili v hospodě, ale bere to jako normální věc. A řekl bych, že je rád, že jsem šťastný.

V současné politice, se poměrně dost mluvilo o adopci dětí gayi. Byl by si pro?

Určitě, vlastně teď tady není možné ani to osvojení, což mi příde docela smutné. Nemyslím si totiž, že bychom měli nějaký jiný přístup k dětem, než mají normální rodiny. Moji kamarádi si třeba našli náhradní matku v Americe a mají teď dvojčata, kluky. A když jsem se s nimi bavil, tak říkali, že se setkali s docela pozitivními reakcemi. Akorát to ještě pořád vyřizují na úřadech. Takže já bych to určitě podpořil, i když ve svém věku a svojí situaci, už bych si malé dítě nevzal. Spiš kdyby fungovalo nějaké opatrovnické, ale již jsem dost pohodlný na to, abych měl nějakou rodinu nebo děti. Nicméně dříve jsem o

tom uvažoval.

Přemýšlel jsi třeba někdy, že by ses kvůli tomu přestěhoval do jiné země?

Ne, o tom jsem nikdy nepřemýšlel. Ona to pro mě ani nebyla priorita. Samozřejmě to šlo ošetřit nějakou smlouvou s tím, s kým jsi žila, abys třeba mohla dědit. Musím ale zmínit jeden případ, kdy mě moje lesbické kamarádky požádaly o to, abych byl otcem jejich dítěte. Bylo to teda hrozně milé, dali jsme si nějaký čas na rozmyšlenou, bavil jsem se o tom s právničkou, jak by to vlastně bylo ošetřené. Jestli bych byl vedený jako otec, nebo ne a jak by to vůbec fungovalo, ale v té právní normě byl takový problém, že právo toho dítěte je nadřazené veškerým jiným právům. A i kdyby se cokoliv stalo, tak já bych byl vedený jako otec a i kdyby třeba jen vědělo, kdo je jeho otec, tak já bych se o něj musel nějakým způsobem starat. To se samozřejmě vylučuje s tím, že by mě to dítě mohlo brát jenom jako strýce a ty matky by nemusely mít stejná práva jako já. Na tomhle se to zaseklo, ale nadále jsme přátelé a nikomu to nevadí.

Říkal jsi, že kdysi to bylo jiné, než je to dnes. Co ti příde, že se změnilo nejvíce, ať už k lepšímu nebo horšímu?

Určitě tolerance. Ti kluci i ty holky, už se nebojí tolik říct, že jsou gay nebo lesba a ta společnost je bere, dá se říct normálně. Myslím, že to je největší výhoda, protože nemusí ty věci skrývat tolik let a mohou žít ten svůj život kvalitněji. Jsou sami sebou mnohem dříve, než jsem byl já.

Setkal ses někdy s někým, kdo by tě za to slovně napadal?

Ano, i dneska se mi to stává. Myslím, že je to prostě nějaké břemeno, které si s sebou neseme a to tam bude vždycky.

Dělal sis z toho kdysi velkou hlavu?

Jistě, bylo to nepříjemná a smutné zároveň. Ale postupem času si řekneš, že ty lidi prostě nezměníš a pokud se na to oni chtejí takto dívat, tak je to jejich věc.

Asi hodně cestuješ vid? Kde jsi už všude byl?

Zrovna dneska večer odlítám na pět dní do Budapešti. Cestovat jsem vlastně začal tak v těch osmnácti či devatenácti, protože jsem chtěl vidět svět a lákalo mě to. Byl jsem třeba v Thajsku, na Srí Lance, v Americe, Řecku, Portugalsku, Španělsku, Norsku, Belgii, Itálii, prakticky skoro v celé Evropě.

Kde se ti ze všech těch zemí líbilo nejvíce?

Třeba to Thajsko je moc hezké, co se týče té přírody, ta vypadá opravdu stejně jako na fotkách. Singapur byl moc hezký, tam mě nadchlo to město. Pak Istanbul, tam jsem měl takový ten pocit déja vu. Cítil jsem se tam, jako bych to tam znal. A kdybys mi řekla, že tam mohu zůstat a pracovat, tak bych na sto procent zůstal. To samé se mi potom stalo ve Francii v jednom městě, tam mě dokonce zdrali lidé normálně na ulici, aniž bychom se někdy potkali. A měl jsem pocit, jako kdybych tam bydlel. To bylo vážně krásné. Taky se mi ještě líbilo na Sicílii.

Je nějaká země, kde jsi ještě nebyl a chtěl bys tam?

Asi bych se chtěl podívat do Austrálie, nebo na Nový Zéland. Kamarádka mě tam už šest let zve a já jsem zatím nebyl schopný tam dojet. Ale to je taková cesta na déle, tam bych chtěl zůstat alespoň měsíc.

Jaký jsi měl ve svém dětství a pubertě vztah k literatuře a čtení?

Když jsem byl mladý, tak jsem moc nečetl, nijak mě to nebralo. Začalo to až někdy na střední škole, to jsem začal číst trochu více. Ani nevím, proč jsem to předtím tolik nemusel. Ale teď strašně rád čtu, hodně třeba životopisy, historické romány, nebo takovou tu filozoficko-esoterickou vědu. A ještě, když jsem byl teenager, tak jsem měl rád komiksy. Ty jsem si pročítal a kupoval, v té době po té revoluci to tak začínalo vycházet.

A máš nějakou nejoblíbenější knížku nebo autora?

Irvinga mám rád, takže třeba Modlitba za Owena Meanyho, to je taková moje srdcovka. Pak nějaká knížka o Alžbětě, či tudorovcích, nepamatuji si to přesně, ale to se mi také hezky četlo. Potom mám rád ještě poezii, z klasiky například Hrubína, Seiferta, toho si čtu, když mám náladu, před spaním.

To si myslím, že jsi jedním z mála, co tohle čte. Mně se tam hrozně líbí ta líbeznost a melodie. A ta schovaná a jiná hľoubka.

A jsi spíše takový, že si raději přečteš knížku, než se podíváš na seriál?

To úplně ne. Já mám i docela rád televizi, a když je to hezká věc, tak se na to podívám třeba i několikrát. Mám rád Sci-Fi, takže můj oblíbený Star Trek, jsem viděl asi už šestkrát. Ale přítel rád čte, více než já.

STANISLAV JÍRÁK

„Víš, všichni v sobě máme vnitřního muže a vnitřní ženu. Tím, že je každý od přírody jiný, jsou i role těchto dvou trochu jiné, nicméně vždy je jeden z nich trochu dominantnější. Já se snažím, aby oba byli v naprosté harmonii a měli stejné postavení. Nejlépe se mi to dělá, když tě držím za nohy. Tak do tebe vidím nejlépe. S každým mluvím na rovinu a nic nepředstírám, samozřejmě pokud to není hodně špatné. Mým cílem je nejen celková harmonizace, ale i poukázání na tvoje přednosti a vlastnosti. Vlastně ti pomohu se tak trochu najít a vyznat se v sobě sama.“

Páni, páni a ještě jednou páni. Upřímně se příznám, že na tyto esoterické věci jsem nikdy moc nevěřila. Tím víc mě překvapilo, jak moc mě to celé nadchlo. Dokonce i moje prázdná hlava si řekla, že tohle prostě musí "bejt recht." V tomhle krátkém shrnutí nechci ale probírat jenom tuto věc. Těm více chytrým už mohlo z rozhovoru dojít, že Standa to ve svém životě neměl lehké. A ani v dnešní době být jiným není procházka růžovým sadem. Na druhou stranu je tu mnohem větší otevřenost a sdílnost, ať už stojíte na jakékoli straně. Snad tedy mohu s klidem v duši poznamenat, že lidstvo je alespoň v něčem na dobré cestě.

Mimochodem znáte ten pocit, když jste se s někým neviděli strašně dlouho (třeba tři nebo čtyři roky) a samou radostí byste ho nejradiji umačkali? Já už ted' taky.

Foto: Anna Janská

Pane Cimrmane, vy někam dnes velmi spěcháte že?

To ano, potřebuji se velmi rychle dostat na patentový úřad.

Co nesete tentokrát?

Ale takovou hloupost, ani Vám o ní nebudu říkat, nechte se překvapiti.

Jakou věc přisuzujete své oblíbenosti mezi českým lidem?

Musí to být mé vlastenectví. My Češi jsme od přírody velicí vlastenci, kteří ctí tradiční hodnoty.

To mi něco připomíná...

Možné to jest, ale o politice raději nepřemýšlejme.

Máte pravdu. Pane Cimrmane, upřímně tuto otázku si nedokážu odpustit, ale už nějakou chvilku tu spolu mluvíme a vy máte celou dobu zamaskovaný obličej. Chcete se tak chránit před tím, aby Vás tu někdo viděl, či poznal?

Možná Vám to bude připadati podivné, ale já jsem celý život velmi nerad středem pozornosti. Také nemám rád, když mi někdo vidí do obličeje. Beru to jako ztrátu svého soukromí. A potom, co bych ukázal svou tvář, už bych vícero nebyl tím tajemným českým bohemem.

Vaše celoživotní dílo je velmi rozsáhlé a mnohožánrové. To jste si nikdy nedokázal vybrat, co opravdu chcete dělat?

Ale dokázal, chtěl jsem prostě dělat všechno. Mí rodiče mne vždy vedli k tomu, abych poznával a já se toho vždy držel. Proto jsou mé zájmy velmi různorodé.

A u všeho jste vždy vydržel?

Je tu jedna věc, která mne nijak moc nenaplňovala, a to bylo zdokonalování se ve výpočetní technice.

Víte potom, co jsem vymyslel Web, tak mě napadali i další věci v tomto oboru. Tak jsem vymyslel Cimrbook a Citter, (dnešní Facebook a Twitter, pozn. red.) jenže mě předběhli nějací dva mladší floutkové. Tehdy jsem si z toho nic nedělal, přeci jen jsem byl z patentového úřadu zvyklý na odmítnutí. Můj další vynález se jmenoval Cimrogram (dnešní

Tak jsem si jednou seděla doma, připravená na to, že zase nebudu nic dělat. Najednou se ve mě začal mísit strašně divný pocit. Bylo to, jako kdyby mi Bůh seslal shůry jakési neodkladatelné poselství. A z ničeho nic se předemnou zhmotnil jakýsi starší muž. Muž mnoha tváří a mnoha jmen. Pravděpodobně to byla jen má chvilková deprese, ale popovídali jsme si dobře, to nemohu říct.

Anna Janská

Instagram, pozn. red.) a ten k mému údivu velmi dlouho fungoval. No a pak se stalo to samé, co s téma dvěma předchozíma. Někdo si prostě přišel, úplně mi můj nápad ukradl a přisvojil si ho. To jsem se tehdy opravdu naštval a řekl si, že v tomto už pokračovati nebudu. A celkově když dnes vidím, co tyto věci s budoucností národu dělají, tak jsem rád, že už v nich své dovednosti nezlepšuji.

Ale na sociálních sítích přece účty máte?

To těžko. Asi Vás někdo tahá za fusekli.

Chcete tedy říct, že to je všechno fake?

Nevím sice, co to poslední slovo znamená, ale jisté to bude.

V tomto krátkém rozhovoru by možná bylo ještě dobré zmínit, že jste vlastně už přes 100 let mrtvý. Přitom si jsem velmi jistá, že naproti mně sedíte a mluvíte na mě. Jak to děláte?

Ve Vašem jazyce bych to připsal k zmrtvýchvstání. Díky mému celoživotnímu dílu a celkové posmrtné píli, mne nejvyšší občas posílá na zem, abych promlouval a pomáhal prostému českému lidu.

Chcete tím naznačit, že Bůh, nebe a peklo vážně existují?

Já nesmím naznačovati.

Tohle je poslední otázka, na kterou se ptám každého, s kým dělám rozhovor. Co nejraději čtete a kdo je Váš oblíbený autor?

Páni, to je docela téžká věc. Upřímně se přiznám, že si nedokáži mezi těmi všemi autory a knihami vybrati. Shrnu bych to tak, že čtu všechno a od všech.

JÁRA CIMRMAN

Když jsem se zeptala Járy, zda-li ho mohu vyfotografovat s naším sloganem, vytáhl z kapsy svého saka již velmi zašlou fotografií. „Tu si můžete nechat,“ řekl ještě předtím, než zmizel. Byla to vlastně jeho poslední věta, kterou jsem slyšela, než jsem upadla do hlubokého kómatu (čtete spánku).

Foto: pravděpodobně Jára Cimrman

Nestydím
se
číst

BÍJÁK

Historický

Jaký je lepší způsob učit se dějepis, než pomocí filmů? Přesně tak, žádný. Snad jen přenést se do té doby a prožít ty chvíle, které psaly historii. To ale bohužel ještě není možné. Ale počkat, vždyť skoro ano! Máme přece 3 (a více) D filmy! A proč používat filmy jen k zábavě, když můžeme spojit zábavné s užitečným?

Království nebeské (Kingdom of Heaven)

Film o pádu Jeruzaléma v roce 1187. Ve zkratce to je o tom, že Legolas je přemluven Qui Gon Jinem a profesorem Lupinem, aby s nimi a dalšími rytíři jel do Svaté země. Po cestě Qui Gon zemře, ale ještě stihne Legolase pasovat na rytíře a odkázat mu všechny své pozemky, protože Legolas je jeho ztracený syn.

Foto: fanpop.com

Z Legolase se tak stává baron z Ibelinu (země, o které nikdo nikdy neslyšel, ale je nesmírně důležitá). V Jeruzalémě Legolase opustí i Lupin a protože je Svaté město obklíčeno Saracény rozhodne se Legolas každého ve městě pasovat na rytíře.
Spoiler: stejně prohraje.

„Dějiny nejsou to, co se stalo, dějiny jsou to, co bylo napsáno“

-Kathleen McGowan (americká spisovatelka)

Zdroj: citaty.net

Robin Hood

Legendu o Robinu Hoodovi známe všichni. Je i mnoho filmů o této postavě. Od Disneyho lišáka, přes chlápka co střílí šest šípu naráz až po egoistického muzikanta ze Shreka. Je proto asi jasné, proč se mi tato verze líbí nejvíce.

Foto: fanpop.com

Kvůli známosti tohoto příběhu není moc věcí, co bych mohl napsat. Příběh se odehrává ve 13. století, za vlády krále Jana, který vládl místo svého staršího bratra Richarda.

„Dějiny jsou jen báje, s nimiž se lidstvo shodlo.“

-Napoleon Bonaparte (francouzský panovník)

Zdroj: citaty.net

Válečný

S historií jdou ruku v ruce války a bitvy. Proto nesmíme zapomenout ani na tento žánr filmů.

Americký sniper (American Sniper)

Skutečný příběh o Chrisi Kylovi, muži, který se přidal k armádě, byl na několika misích v Afghánistánu a dost ho to ovlivnilo. Díky jeho přesné střelbě si vysloužil přezdívku „Legenda“, ale také přední místo v hledáčku nepřáteli. Jak ale přežít na území ovládaném nepřáteli, když na něj doma čeká manželka s dítětem?

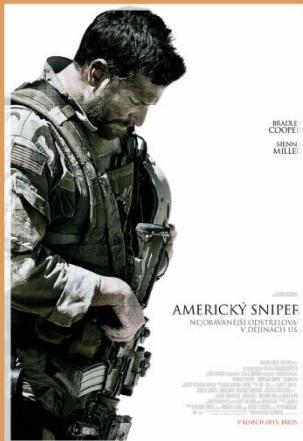

Foto: bulvar24.cz

„Bez ohledu na to co vám tvrdí máma... násilí řeší problémy.“

-Chris Kyle (Americký sniper)

Zdroj: citaty.net

Bitva o Sevastopol

Další skutečný příběh. Tentokrát je ale v hlavní roli žena ze Sovětského svazu. Její příběh sledujeme už od doby, kdy byla malá a šla do výcviku na odstřelovače. Poté co byla nasazena v akci se projevila jako mimořádně schopná odstřelovačka a začali ji posílat na průzkumné mise. Na nich se sblížila se svým kolegou, se kterým se poté zasnoubila. V den jejich svatby byl ale zabit. Snaží se ho pomstít zabitím co nejvíce nacistů. Během války také žije několik let v Americe. Po konci války se navrátí do SSSR, kde je odměněna za službu vlasti během války.

Foto: en.wikipedia.org

„Jestliže neukončíme válku, ukončí válka nás“

-John F. Kennedy (americký prezident)

Zdroj: citaty.net

Tadeáš Hořák

Přítel českého divadla

Milí čtenáři,

chtěl bych se s Vámi rozloučit. Toto je bohužel má poslední rubrika. V příštím, a posledním čísle se můžete těšit na něco jiného. Protože jsme vlastně na konci, tak jsem se rozhodl, že to bude dosti nekonvenční. Jsem na této škole už tři roky. Byl jsem ve spoustě divadel a viděl spousty představení. Viděl jsem swingové představení v Národním divadle, muzikály, atd. Proto jsem se rozhodl, že zkusím napsat páár zajímavostí, které jsem zažil nebo se s nimi setkal. Nakonec bych chtěl pohovořit o divadlech, jelikož není divadlo jako divadlo.

Jan Kavan

Ted' naposledy jsme byli ve Vinohradském divadle. Poslední představení sklidilo velký úspěch. Vy, kteří jste byli na Shakespearovi, budete také nadšeni. Já už tam byl, je to moc hezké představení. Letošní rok byl ve znamení výběru divadel. Vím, že v minulých rocích velký výběr nebyl, ale jsem rád, že to teď tak je. Myslím, že si teď každý přijde na své.

Rád bych pohovořil o divadlech v Praze. Praha je rájem divadel, a kultury celkově. Na muzikál se můžete podívat v Karlíně, u Hybernů, Rockopeře nebo v divadle Goja Music. Umělecké legendy je možné vidět v Národním divadle, ať už na Staré či Nové scéně. Máme tady ale také Konstituční divadlo a Vinohradské. Tam je záře hvězd také vidět. Máme tady krásné divadlo pod Palmovkou, apod. Kdybych měl vyjmenovat všechna divadla v Praze, tak bych nepsal o ničem jiném. Já bych chtěl ale pohovořit o tom, jak jsem byl v divadle Viola. Toto divadlo je na Národní třídě a mě osobně uchvátilo. Je to hodně malé divadlo, ale vystupují tam také známí herci. Byl jsem na představení s názvem Novecento.

Dalo by se říci, že One Man show byl dokonalý, komunikoval s diváky, pohyboval se na jevišti s lehkostí. Mně řekl, že jsem utekl před manželkou do Ameriky, a dokonce čirou náhodou uhodnul i mé křestní jméno.

V dalším divadle David Prachař, opravdu předváděl první poslední a ohromoval diváky. Dokonce zahrál i na saxofon. Ale v čem je toto divadlo jiné? Jde o to, že jejich repertoár je bohatý, ale nikdy nehraje moc herců. Můžete si tam dát víno, kávu nebo čaj a vzít si to s sebou do sálu. V sálu nesedíte na sedačkách, ale u stolků. Celé to ve mě vzbuzovalo dojem jazzového divadla, nebo kabaretu. Myslím, že jen tak nezapomenu na to, jaké to tam bylo.

Nemůžu zhodnotit vítězné divadelní představení, nebylo by to správné. Celá tato sezóna za mě je vítěz. Proto doufám, že Vaše náklonnost k divadlu trvá a bude trvat i nadále. Doufám, že jste si našli své oblíbené představení, anebo poznali nové krásné divadlo, stejně jako já. Snad se příští rok zase někde na nějakém představení setkáme a užijeme si naši krásnou chvíli pohody a dobrého představení.

Nyní se s vámi loučím, žijte blaze moji divadelní přátelé. Zůstaňte nám nakloněni a nebojte se chodit do divadel i mimo KMB.

„Divadlo není láska, divadlo je život a my ho musíme žít celým srdce, ať už jsme na jevišti, nebo v sále“.

- Kavan Jan K3.

MOL fashion

Jen si to představte... Líné sluneční paprsky vás probouzí do oslnivého rána, společně se zvoněním kostelních zvonů. Cítíte slanou vodu a přejete si, abyste nikdy nemuseli vstávat. Nic vás netříží, pouze zvládnout ranní mši a poté si už užívat radovánek společně s trhy a bály. Kouzelná, přímo čaravná renesance. Doba změn a moderny. Odpíchnutí se od strohého středověku, v němž jste se museli naplno oddat tomu nejvyššímu pánu.

Kristýna Hervertová

Renesance je doba, kdy myšlenky na slast, umění a vášeň v pravém slova smyslu vyplynou na povrch. Je to úplně nový svět... Doslova. Marco Polo cestuje do Číny, Bartolomeo Diaz cestuje skrz moře k Mysu dobré naděje, Francis Drake obeplouvá Afriku s Indií, Hernando Cortéz proniká do nové kultury říše Aztéků, a v neposlední řadě Kryštof Kolumbus objevuje Ameriku. S těmito časy přichází nové potraviny, jako například brambory, ale hlavně (což je důležité pro MOL fashion) nové látky a drahé kamení.

Můžete si toho o něco více přečíst. Významní renesanční spisovatelé, např. Shakespeare, Boccacio, Vega, Alighieri, Saaverda. Jsou tvořena nová díla jak obrazů, tak staveb. Vznikají nezapomenutelné otisky historie a samozřejmě i móda. Bohužel je jen pro velmi bohaté lidí. Obyčejní dělníci nebo venkovské nosí méně zdobné, praktické nebo staromodní věci a pokouší se vyrovnat hrubými látkami aspoň trošičku renesanční nádhěře velkoměst.

Hlavní změnou pro všechny epochy renesance je ta, že z nařasené látky se šaty stávají skutečným krejčovským uměním. Začínají být užší, více tvarující tělo a odhalují postavu. Protože jak je známo – renesance se začala mimo jiné zajímat i o lidskou anatomii. Jak se pomalu dostáváme přes ranou renesanci a humanismus k osmnáctému století, objevují zruční krejčí možnosti zpríjemňující varianty kalhot nebo okruží, které se postupem mění na límce z krajek. Ale pojďme se na to všechno podívat pěkně od začátku!

Muži

Mužský oděv se nyní skládal z více částí. Nosi se krátký kabátec bez rukávů, spodní a svrchní sukňa, samostatné rukávy a různě dlouhé kalhoty. Jak už jsem zmínila, renesance se nesmírně zajímala o anatomii, takže nebylo překvapením, že se i oblečení mimo své krátké a odhalující proporce snažilo zvýraznit některé rysy. Široká ramena, výrazné krytí, silné nohy a břicho.

Pokud chtěl být renesanční muž šik, základním kouskem šatníku pro něj bylo vše hranaté, vyšíváné a zdobené různorodými lemy. Dokonce i boty se šili do trojúhelníkovitého či čtvercového stylu (boty se širokou špičkou). Jestli se vám vybaví šašci z pohádek a jejich boty – ano přesně ty – tak jsme docílili správného obrázku. Čím bohatší nebo významnější byl občan renesanční Anglie či Francie, měl špičku bot delší. Moc praktické to nebylo.

Představte si, že máte napůl navlečenou ponozku a máte s ní chodit. Eh, boty byly tvrdší, ale stejně praktické nebyly. Představa tance nebo jízdy na koni... Inu pro krásu se musí trpět. Když jste neměli dlouhé boty do špičky, nosili jste boty, které byly součástí punčoch. Něco jako leistabrokry, akorát víc promakané. Kromě extravagantních bot se začaly nosit i extravagantní zdobné punčochy, které zvýrazňovaly ty správné proporce lýtek a stehen. Mohly být dvojbarevné, nebo jen s vyšitými vzory. Nejvíce se používaly tzv. italské.

Kdybyste se podívali na suknice renesančních mužů a nevšimali byste si obličejů, rozhodně byste odhadli jejich věk. Mladí elegánové, co se prohání po

univerzitách, a učí se všelijaké možné vědy, nosili krátké přiléhavé kabátce, zvýrazňující vypracovaná stehna. Kolem dvaceti pěti let, kdy byli muži vyzrálí, se kabátec začal snižovat až na zem. Dlouhé šaty s tmavou barvou byli určené pro velevážené pány. Obecně černá barva byla znakem bohatství, protože ji bylo těžké vyrobit. Začaly se nosit romantické lokny učenců a básníků, vykukující z různorodých klobouků či čapek. Nosily se vlněné čapky s dlouhým cípem nebo bez, klobouk s peřím nebo jen vlněné a vycpané klobouky z drahých látek. Ve šveh, pod šněrováním, nebo ve zvýrazněných ramenech vykukovaly v horních dílech spodní vrstvy, které se také dávaly na obdiv. Kromě toho se také nosily vysoké límce, otevřené rukávy se sponami, volné manžety a viditelná košile.

Foto: [pinterest.jp](#)

Postupem času, kdy se začaly objevovat nové kontinenty (od šestnáctého století), navlékli na sebe muži oblečení, které zvýrazňovalo mohutný a sebejistý postoj. Vrcholcem módy se staly zdobné kabátce s kožešinami, s přiloženými límcemi nebo s průstříhům odhalujícími drahé látky pod nimi. Prý je vymysleli vojáci, kteří si chtěli upravit oblečení, aby jim pořádně sedělo. Byly levnější než vyšívání vzory a jaksepáři vzdušnější. Hodně se dávalo na barevný kontrast mezi vrstvami a zlaté ozdoby. Na rozjasnění obličeje se používalo malé světlé okruží. Neprestávalo se šetřit drahými látkami a šperky. I na kloboucích se dávaly na odiv šperky. Klobouky se nosily kožešinové, barety plstěné. Prostě bohatství a móda na odiv.

Kromě kazajky s hlubokým špičatým výstřihem a sukni, se také rozmožly kalhoty. Ale pozor, ne zas dlouhé! Pořád se lplého na vypracovaných lýtkách se stehny. Balónovité kalhoty končily buď nad nimi,

nebo nad koleny. Říkalo se jim polské nebo benátské. Nesměly jste je mít zas až tak kulaté. To už vedlo od extravagance k nemravnosti. Ve Francii se dokonce za nošení až moc krátkých a balónovitých kalhot dávala pokuta.

Nový prvek bylo i takzvané krytí, vznikající postupným zkracováním kabátce. Postupně se začal vypávat a vznikl oblý tvar, který se uchytil v pánské móde až do šestnáctého století. Nebylo to tak vycpané jenom pro okrasu – mohli jste v něm skrývat dokonce jehelníček, kapsu nebo měšce. Koncem šestnáctého století a přelomem k humanismu, se šaty ustálily na tři vrstvy. Kabátec, kalhoty a pláště. Začínají se nosit i vycpávky na zdůraznění jistých partií (stehna, ramena, rozkrok). Krytí postupně zaniká. Účesy se stříhly opět do krátkých vlasů a obličeje mužů halilo strniště, nebo střížené vousy. Čím víc se blížíme k polovině sedmnáctého století, tím víc se oblečení z naškrobené mohutnosti mění na ležérní pohodlí – v rámci možnosti.

Vzorové modely

1. Styl allá Florentan

- Viskózová košile s květinami ([www.zara.com](#), 899 Kč) - Výrazný zlato-červený vzor, který může působit až moc extravagantně – tak jak se o to renesanční muži snažili
- Dlouhý kardigan – černý ([www.z.hm.com](#), 949 Kč) - Napodobení delšího pláště
- Dr Martens Unisex Pascal Di Paolo Renaissance 8-Eye Leather Boot Multi-Multi-5 ([www.amazon.co.uk](#), 38 €) - Co může zkazit renesanční potisk na kožených botách od známého umělce?
- ASOS Super Skinny Jeans In Light Green ([www.blueprintdesignmedia.co.uk](#), 39 L)

2. Styl allá Jindřich VIII.

- Tričko s potiskem růží (www.zara.com, 529 Kč) - Pest्रí potisk znaku tudorovců
- Velvet ruched sleeve bomber jacket-garnet (www.lvish.com, 125 €) - Zvýraznění sametové látky + vycpaných rukávů a mohutnosti horní části těla
- Skinny Jeans (www.2.hm.com, 599 Kč) - Já osobně nemám moc skinny jeans na klucích ráda, ale v renesanci zastávají místo pro zvýraznění lýtek a stehen.
- Red Rose Old School Vans (www.kixify.com, 115 \$)

Ženy

Jak se přechází od gotiky k renesanci, změna oblečení byla jaksepatří velmi rozdílná. Ženský oděv se změnil z jednoduchého na více dílů. Proto se mohlo více vyhrát s rukávy nebo sukni. Živůtek se oddělil od sukne jako takové a k šatům se libovolně mohly přidávat skládané límce či šněrování. Gotický trend vychrtlé postavy zmizel a nahradili ho více oblé tvary. Lepší oblečení si mohla doprát například i dáma ze střední třídy, protože látky se zlevnily kvůli dostupnosti. Velkým trendem se stávaly vysočé klobouky se závoji, které měly zvýraznit vysoké čelo. Dokonce si většina dam vlasy na čele vytrhávala, aby dostala ideálu krásy v renesanci. Na začátku módních inspirací v renesanci se však do šestnáctého století ponechaly tzv. henniny, které odráží zbytky gotické architektury. Pod výrazem hennin si představte klobouk Bílé paní. Ano, přesně tak vypadal. Dost děsivé – nebo aspoň podle mě – byl dvourohý hennin. Jako malé mi tato odrůda připomínala čertovské rohy a tak nějak ve mně tato nechut k vycpanému klobouku do dvou rohů přetrává dál... Naštěstí se nosily i jiné klobouky. Čepce s perličkami.

To jsem ale úplně odbočila od šatů. Jak říkal náš učitel občanské výuky na základce: zpět.

Trend viditelných lněných košil u žen (camicia, chemisme nebo hemd) zavedla oficiálně do kurzu královna Španělska, Isabela Kastilská. Její popularita se roznesla z důvodu výplně výstřihu svrchních šatů. Na rozdíl od nich se také i prala. Šila se z jemného plátna a zdobila se u krku výšivkami, (postupem času se k ní přidávaly i límce). Spodnička vám mohla být vidět skoro celá pod tzv. dělenými volnými svrchními šaty, které byly obzvlášť populární ve Španělsku, nebo na rukávech. Ty se schválňě prostříhávaly pro tento účel.

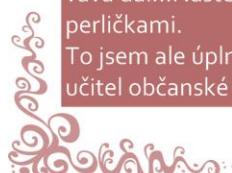

Foto: [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org)

Když jsme u toho Španělska a trendů, pojďme se podívat do stejných dob a jiných odrůd renesanční módy. A začneme Německem. V tehdejší Svaté říši římské se trendem v nošení stávaly opravdu hodně zaoblené a kulaté tvary. Od klobouků, kolových sukni, až přes nabírané živůtky. Německé ženy vycházely ze středověkého střihu šatů houppelandre. U francouzského dvora ženy dávaly důraz na dlouhé rukávy, odhalené spodní suknice a úzký pas přepásaný šerpu. Na anglickém dvoře se místo vysokých henninů, nosily skoro vodorovné klobouky a ohnuté límce (aby byly vidět šperky). V kolébce renesance ženy nosily volnější splývavé šaty s véčkovým výstřihem z těžkých látek. Koncem osmdesátých let patnáctého století začíná pronikat i nový svrchní díl šatů tzv. giornoa. Obecně, čím delší šaty jste měli, tím víc jste byli bohatší. Proto se rozrostl trend vleček.

Foto: revivalclothing.com

Od šestnáctého století se však definitivně neřídilo gotikou, ale novým stylem. Měkké řasené látky jdou stranou a jsou nahrazeny dvěma hlavními částmi. Živůtkem a sukni. Široké svrchní sukně se více rozširovaly skládáním a nabíráním v pase. Bývaly většinou otevřené, aby byly vidět spodní díly šatů. Ideální ženská postava se nyní formovala díky obručové spodničce verdugado do zvoncovitého tvaru. Živůtky začínají být vyztužené, hladké a do špičky, což opticky zužuje pas, ale naopak zplošťuje hrudník. Rukávy se rozširoují a více zdobí jak kožešinou, tak hermelínem. Co se týče látek, dámy byly podobně vyparáděné jako muži. Nosiily se hlavně kožešiny, samet, hermelín i satén. Německo opět vybočovalo. Tentokrát svou posedlostí sklady a vravy. Vlasy se nosily rozdělené pěšinkou uprostřed, vyztužené různými příčeskami.

Foto: wikipedia.org

S nástupem rozmachu upjatého španělského dvora, se i dámské oblečení čím dál tím více začíná zužovat. Ženy mají sice víc propracované vzorky na oblečení díky krejčím, ale na druhou stranu se v šatech na první pohled nedá dýchat. Přirozený tvar oblečení se objevuje jen vzácně a volnější tvary jsou už zřídka viděny. Šaty se vyztužují předchůdcem korzetu, okolo krku se nosí upjaté okruží a začíná se objevovat nový druh krajky, který je známkou luxusu. Zůstává postava obráceného trojúhelníku, ale rukávy nabývají oblejších tvarů. V Itálii je forma elegance více volnější, než v severní Evropě, ale stejně pomalu nakonec vymírá.

V druhé polovině šestnáctého století můžeme vidět podobné prvky z oblečení jak u mužské, tak i ženské módy. Podobné zdobení, stříh nebo dokonce i barevná škála. Dokonce se dalo v ženské módě občas podařit živůtek napodobit do tvaru mužského dubletu.

Na obrázku Anny Habsburské, královny Španělské, od renesančního malíře Alonsa Sánchez Coelliho, můžeme do detailů vidět, jak se dalo v tehdejší době vyparádit. Co se týče žen s nižším postavením, tak ty nenosí tuhou krinolínu a jejich šaty jsou spíše do krajkového plandavého stylu.

V šestnáctém století přibývá i mnoho nových doplňků. Vyšíváné kapesníčky, na kterých lze vidět nové vylepšené vzory, a to: vějíře či rukavice, ušité z jemné látky a většinou darované z lásky.

Jestli jsem říkala, že se v polovině šestnáctého století ženy inspirují muži, tak v sedmnáctém století se rozjíždí ženská móda pánským směrem opravdu ve velkém. Nosí se klobouky inspirované pánskými, mnoha jiných věcí. Sedmnácté století je nejvíce geometrické období ženské módy vůbec.

Foto: patternreview.com

Okruží oddělují hlavu od těla, francouzská krinolína dělá nositelku širokou a hranatou a veliké límce ukazují výstříhy. Zrovna boty se ukazují prvně ve Francii, která si pomalu přivlastňuje titul módního guru v Evropě. Zatímco Francie postupuje v módě rychle, Španělsko trochu pokulhává. Dámské šaty jsou ještě nějakou chvíli hladké a geometrické. Velkou módní ikonou pozdější renesance se stává královna Alžběta I. Upřímně, na ní byla nějaká Anna Habsburská ohledně šatníku krátká. Alžbětin osobitý a nezapomenutelný šatník byl dokonce v době její vlády vystaven v londýnském Toweru. Tím dávala jasné najevo svou moc, sílu a bohatství. Alžbětinská móda inspirovala návrhářku Vivienne Westwood nebo návrháře Jean Paul Gaultier.

Vzorové modely

1. První model

- ASOS Reclaimed Vintage Slip Dress in Red Crushed Velvet (www.asos.com, 20, 27 €) - Zvýraznění sametu a červené syté barvy, která byla v renesanci populární
- Ftlzz Autumn Embroidered Leather Jacket Woman Fashion Slim Vintage Pu Leather Motorcycle Jacket Short Design Zipper Black Coats (www.aliexpress.com, 27, 69 €) - Vyzdvihnutí květovaného vyšivaného vzoru + kožený materiál
- Šněrovací kotníkové boty s výšivkou (www.sin-say.com/cz, 699 Kč) - Opět vyšíváný květovaný vzor a kožený materiál
- Dlouhý náhrdelník – zlatý (www.hm.com, 249 Kč) - Umělé zlato na pozvednutí renesančních doplňků

2. Druhý model

- Clair Lace Blouse (www.kooding.com, 17,99 €) - Umocnění bílé krajky, límečku a rozšířených rukávů u zápěstí
- Mom Jeans džíny – světle modré (www.cropp.com/cz, 559 Kč)
- ESMARA® Dámská vesta (www.lidl-shop.cz, 350 Kč) - Vzhled černé kožešiny
- Saténové lodičky - květované (www.hm.com, 799 Kč) - Satén (jako příklad látky, která se používala v renesanci) a květovaný vzor

© 2018-3-20